

El secret de les castanyes d’estrella

La vigília de la Castanyada, la Mar i el seu germà Biel van anar a collir castanyes amb l’àvia. Sota el castanyer més vell van trobar cinc fruits que duien una marca en forma d’estrella.

—No les poseu al foc encara —va advertir l’àvia—. Les castanyes d’estrella tenen un secret que només es descobreix compartint.

Els germans les van guardar en un cistell. Aquella nit, just quan la plaça s’omplia de gent, una tempesta va apagar tots els llums. El carrer va quedar tan fosc que ningú no s’atrevia a moure’s. La castanyera no trobava les paperines, els músics havien perdut les partitures i el senyor Llorenç, que caminava amb bastó, s’havia quedat aturat al portal de casa seva.

La Mar va agafar una de les castanyes. No passava res. En Biel la va fregar, la va sacsejar i fins i tot li va cantar una cançó. Continuava fosca.

—L’àvia ha dit que el secret era compartir —va recordar la Mar.

Van donar la primera castanya a la castanyera. Tan bon punt tres mans van coincidir sobre el fruit, l’estrella es va encendre. No cremava: emetia una llum càlida com la d’un fanalet.

Van lliurar la segona als músics, la tercera a un grup d’infants i la quarta a la fornera. Cada castanya brillava més quan passava d’una mà a una altra. Amb la cinquena, la Mar i en Biel van anar a buscar el senyor Llorenç. Ell la va sostenir mentre els germans l’acompanyaven fins a la plaça.

Quan hi van arribar, les cinc llums es van elevar uns centímetres i van dibuixar una estrella enorme sobre les taules. La festa va continuar entre cançons, rialles i paperines calentes.

Al cap d’una estona va tornar l’electricitat i les castanyes es van apagar. Semblaven fruits normals, però ningú les va voler coure. Les van plantar al costat de la font.

Amb els anys hi van créixer cinc castanyers. Cada tardor donaven fruits amb una marca d’estrella. El poble els repartia entre les persones que arribaven soles a la festa, perquè havien après el secret: hi ha llums que només apareixen quan algú decideix compartir-les.